

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ - ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΕΡΑ 25

Η Ελπίδα (ο Έρωτας) στα Χρόνια των Μνημονίων (της Χολέρας)

Μάιος 2010, τα χαμόγελα παγώνουν. Το πρώτο μνημόνιο είναι προ των πυλών. Προβλέπει αύξηση φορολογίας, απολύσεις και μειώσεις μισθών στο δημόσιο τομέα, μείωση στις συντάξεις και στον κατώτατο μισθό, περικοπές επιδομάτων και κατακερματισμό του κοινωνικού κράτους. Παρά την είσοδο της χώρας στον κυκλώνα του δημοσιονομικού προγράμματος, η έξοδος είναι κοντά. Η ελπίδα έρχεται. Όλοι μας μισούν.

Νοέμβριος 2010, η Eurostat αναθεωρεί τα ελληνικά ελλείμματα των 2006 στο 5,7% του ΑΕΠ (12,1 δισ. €), 2007 στο 6,4% του ΑΕΠ (14,4 δισ. €), 2008 στο 9,4% του ΑΕΠ (22,3 δισ. €) και 2009 στο 15,4% του ΑΕΠ (36,1 δισ. €). Αντίστοιχα αναθεωρήθηκε προς τα πάνω και το χρέος του 2009 στο 126,7% του ΑΕΠ (298 δισ. €) ενώ το 2010 φτάνει το 146,2% του ΑΕΠ.

Φεβρουάριος 2012, τα χαμόγελα περί εξόδου από την κρίση ξαναπαγώνουν. Το δεύτερο μνημόνιο είναι προ των πυλών. Προβλέπει περαιτέρω αύξηση φορολογίας, απολύσεις και μειώσεις μισθών στο δημόσιο τομέα, μείωση στις συντάξεις και στον κατώτατο μισθό, περικοπές επιδομάτων και κατακερματισμό του κοινωνικού κράτους. Το χρέος το 2012 κλείνει στο 159,6% του ΑΕΠ. Η ελπίδα έρχεται. Όλοι μας μισούν.

Ιανουάριος 2015, τα χαμόγελα επιστρέφουν. Η ελπίδα ήρθε. Συμβαίνει κάτι πρωτόγνωρο στην Ευρωπαϊκή πολιτική ζωή. Η συντριπτική πλειψηφία της κοινωνίας βρίσκεται στους δρόμους, όχι όμως για να διαμαρτυρηθεί αλλά για να στηρίξει την κυβέρνηση στην απαραίτητη αναδιαπραγμάτευση και αναδιάρθρωση του χρέους που με τις μέχρι τότε πρακτικές ολοένα και διογκώνεται. Το 62% του δημοψηφίσματος τον Ιούλιο του 2015 ήταν η επιστέγαση της υποστήριξης αυτής. Παρ' όλη τη σκληρή διαπραγμάτευση εκείνης της περιόδου, το χρέος όχι μόνο δεν αυξήθηκε αλλά μειώθηκε έστω και λίγο από το 179% του ΑΕΠ το 2014 στο 176,8% του ΑΕΠ το 2015.

Σεπτέμβριος 2015, τα χαμόγελα παγώνουν και πάλι. Επανεκλογή του ίδιου κυβερνητικού σχηματισμού χωρίς τίποτα να είναι πια το ίδιο. Το τρίτο μνημόνιο είναι εδώ. Προβλέπει και πάλι επιπλέον αύξηση φορολογίας και μειώσεις παντός τύπου αλλά με υποσχετικές για κάτι καλύτερο με την ίδια εγκληματική στρατηγική. Η έξοδος είναι κοντά. Το χρέος το 2016 φτάνει στο 180,8% του ΑΕΠ ενώ το 2017 στο 178,6% του ΑΕΠ όπου εξακολουθεί να βρίσκεται σε υψηλότερα επίπεδα από το περιβόητο πρώτο εξάμηνο της διαπραγμάτευσης του 2015. Η ελπίδα χάθηκε. Όλοι μας αγαπούν.

Αύγουστος 2018, η έξοδος επιτέλους έφτασε. Όλοι μας λατρεύουν.

Γιατί? Το γιατί το βίωσε και το βιώνει ο καθένας μας ξεχωριστά. Στην οικογένειά του, στο σπίτι του, στη γειτονιά του, στην πόλη του.

Όλα τα παραπάνω είναι ίσως από τις λίγες φορές όπου ο χρόνος φαντάζει ως ο μεγαλύτερος εχθρός και όχι ως ο γιατρός που θα μας απαλλάξει από τους πόνους και θα επουλώσει τις πληγές καθώς όλες οι παραπάνω μνημονιακές δεσμεύσεις φτάνουν μέχρι το 2060.

του Δ.Λιάπη

Μακεδονικές Ισοροπίες σε Ελλάδα και Σκόπια

Τα πράγματα μετά το δημοψήφισμα της 30ης Σεπτεμβρίου έχουν πάρει στροφή 180 μοιρών και στις δύο χώρες. Ο Ζόραν Ζάεφ από την μία κάνει ότι μπορεί να καλύψει την μικρή ήττα του (όσον αφορά την συγκέντρωση) ενώ ταυτόχρονα ελπίζει ότι θα καταφέρει να μεταπείσει τουλάχιστον έντεκα βουλευτές του VMRO, έτσι ώστε να έχει τον απαραίτητο αριθμό (80 στους 120 βουλευτές) για την αλλαγή του Συντάγματος. Από την άλλη προσπαθεί να εξασφαλίσει την συνέχεια της Συμφωνίας με την χώρα μας δεδομένου ότι βλέπει ότι η νυν κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (ΑΝΕΛ) αρχίζει να μετρά αντίστροφα. Αυτό θα το πετύχει μόνο με έναν τρόπο. Τον προφανέστατο!

Για να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει πρέπει να εξετάσουμε το παρασκήνιο: Ο Κ. Μητσοτάκης είναι αναγκασμένος, όπως έχει παραδεχτεί και η κ.Σπυράκη σύμφωνα με δημοσιεύματα της FAZ, να διαφωνήσει με οποιαδήποτε λύση στο Σκοπιανό μην θέλοντας να υποστεί το βαρύ πολιτικό κόστος, να αποδομήσει το στην ακροδεξιά στηριγμένο κόμμα του. Οι ακραίες φωνές, όπως του κ.Βορίδη (περισσότερο), ή του κ.Γεωργιάδη (λιγότερο), απειλούν εμμέσως πλην σαφώς να διαλύσουν το άλλοτε συντηρητικό και φιλελεύθερο κόμμα του Κων. Καραμανλή και πιέζουν την ίδια στιγμή τον κ.Μητσοτάκη σε τραγελαφικές δικαιολογίες. Και είναι τραγελαφικές και ειρωνικές διότι όχι μόνο δεν στηρίζονται στο πατριωτικό συμφέρον της χώρας αλλά και εκθέτουν δίχως αύριο τον νεοφιλελεύθερο πολιτικό άντρα.

Δεν είναι δηλαδή ούτε λογικό ούτε πατριωτικό την μία μέρα το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης να χαρακτηρίζει την εξής Συμφωνία ως "Βαριά Σκιά για την Μακεδονία" (δήλωση στην ΔΕΘ) και σχεδόν έναν χρόνο πριν να

ζητάει από τον πρωθυπουργό της γείτονος να καθυστερήσουν οι διαπραγματεύσεις και να μην βρεθεί λύση στην θητεία της σημερινής κυβέρνησης αλλά αργότερα όταν ο ίδιος, ο κ.Μητσοτάκης, θα κάθεται στην καρέκλα του πρωθυπουργού. Αυτή η στάση κάθε άλλο παρά πατριωτική μοιάζει και θυμίζει σε πολλούς της φράση "βαστάτε και τους ρίχνουμε".

Και ο πρωθυπουργός όμως δεν βρίσκεται και σε καλύτερη θέση. Έχοντας λάβει αμερικανικές εντολές να κλείσει την Συμφωνία, κάνει ότι μπορεί για να μεταπείσει τον κυβερνητικό του εταίρο να μην αποσύρει την εμπιστοσύνη του από την κυβέρνηση όντας σίγουρος ότι θα βρει βουλευτές να ψηφίσουν τις Πρέσβες. Αμφιλεγόμενη πηγή μάλιστα αναφέρει ότι, ο Α.Τσίπρας υποσχέθηκε στον πρόεδρο των ΑΝΕΛ την πρώτη θέση στο Ψηφοδέλτιο Επικρατείας του ΣΥΡΙΖΑ, παροχή που είχε πέσει και πιο παλιά στο τραπέζι αλλά επανήλθε από τον κ.Καμμένο ως μοναδικός τρόπος να επιβιώσει πολιτικά αυτός και κάποιοι πιστοί σε αυτόν βουλευτές του.

Βλέποντας αυτά ο Ζόραν Ζάεφ και γνωρίζοντας ότι η ελληνική συγκυβέρνηση καταρρέει και ότι είναι θέμα λίγων μηνών ο Κ.Μητσοτάκης να ορκιστεί πρωθυπουργός, κυμαίνεται φιλικά προς το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Ο Εκπρόσωπος Τύπου μάλιστα της ΠΓΔΜ ανέφερε σώζοντας το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης ότι «Δεν υπήρξε καμία επίσημη συνάντηση του πρωθυπουργού Ζόραν Ζάεφ με την κυρία Σπυράκη ή άλλο μέλος της αντιπολίτευσης της Ελλάδας. Κατά την διάρκεια της παραμονής του στις Βρυξέλλες το περασμένο έτος, ο πρωθυπουργός και η κυρία Μαρία Σπυράκη είχαν μια σύντομη συνάντηση σε καφέ, όπως είχε και με αρκετούς ευρωβουλευτές και πολιτικούς από διάφορες χώρες».

του Φ.Κυζάκη

Δημήτρης Λιάπης- Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου DiEM25 Ελλάδας και Διεθνολόγος

Φώτης Κυζάκης- Αρχισυντάκτης ΜΕΡΑ νεολαίας και Φοιτητής Πολ. Επιστημών ΑΠΘ
Ραφαήλ Μπελενιώτης- Συντονιστής της Ομάδας Φύλου και Φοιτητής στο Ι/Α Ιωαννίνων

Η προάσπιση των Έμφυλων Δικαιωμάτων, σημαντικός σταθμός στον αγώνα κατά της Ακροδεξιάς και του Νεοφιλελευθερισμού.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν στάθηκαν στο απυρόβλητο της εγχώριας οικ. κρίσης και των ξεκάθαρα ανάληπτων ταξικών πολιτικών, των Μνημονίων, που επέλεξε το εγχώριο κατεστημένο προς «αντιμετώπιση» της. Η αρχική επίθεση στον κόσμο της εργασίας, δεν θα μπορούσε παρά να εξελιχθεί σε επίθεση στην μεγάλη γκάμα των κοινωνικών δικαιωμάτων, μια επίθεση που ουσιαστικά στόχευε και στοχεύει τους αδύναμους, τους εργαζόμενους τη νεολαία. Τα έμφυλα δικαιώματα είναι μια μελανή σελίδα, στην κρίση που διανύουμε, καθώς η καταπίεση της γυναίκας, η στοχοποίηση και περιθωριοποίηση των ομοφυλόφιλων και γενικότερα ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων έχει ενταθεί και όχι τυχαία.

Η θέση της γυναίκας μέσα στην κοινωνία και την οικογένεια έχει χειροτερέψει. Η γυναίκα σε ένα καπιταλιστικό σύστημα είναι φορτωμένη με την «διπλή εργασία». Μια εργασία που προσφέρει μέσω της δουλειάς της στο σύστημα παραγωγής- αν δεν έχει απολυθεί- και το ανάλογο κέρδος που παράγει για τον ιδιώτη-καπιταλιστή ή για το δημόσιο σύστημα. Η δεύτερη και «απλήρωτη» εργασία, είναι τα βάρη που σηκώνει στο σπίτι, τα καθήκοντα, όπως το μαγειρέμα για την οικογένεια, το πλύσιμο-σιδέρωμα των ρούχων, το μεγάλωμα των παιδιών -κατά ένα μεγάλο μέρος- η καθημερινή φροντίδα τους κτλ. Η φροντίδα δηλαδή τόσο της εργατικής τάξης όσο και η ανατροφή μελλοντικών εργαζομένων (παιδιά). Όλα αυτά, με ελάχιστη βοήθεια – συνήθως- από το κράτος ως και καθόλου. Η σημερινή γυναίκα λοιπόν, με το πριόνισμα του κοινωνικού κράτους, με το κλείσιμο των παιδικών σταθμών, με την υποβάθμιση των δημοσίων υπηρεσιών και των γενικότερων κοινωνικών δαπανών, με τα ελαστικά ωράρια εργασίας, την ανασφάλεια και το άγχος, καλείται να ανταπεξέλθει σε ένα περιβάλλον διπλά εκμεταλλευτικό, αποκρουστικό και κτηνώδες. Αποτέλεσμα αυτών, είναι να μην βρίσκει τον αναγκαίο χρόνο για τον εαυτό της, για τα κοινά, για τα παιδιά της, για την οικογένεια, με αποτέλεσμα την όλο και αυξανόμενη πίεση, την απομόνωση σε ένα μοντέλο δουλειά-σπίτι, που εν τέλει πρόκειται για το ίδιο περιβάλλον! Αν προσθέσουμε ,μέσα σε όλα αυτά, την προωθούμενη καθημερινή σεξιστική νοοτροπία, την αναπαραγωγή του από τα ΜΜΕ αλλά και την διάχυση του στην συμπεριφορά της νεολαίας μέσω των έμφυλων ταυτοτήτων και του τρόπου που χτίζονται αυτές, του «σκληρού» άντρα και της «διαθέσιμης» ή «υποτακτικής» γυναίκας ώστε να διασπάται η ενότητα αντρών –γυναικών και να εξασφαλίσει το σύστημα την εκτόνωση και την επιβολή του αντρικού φύλου, τότε βλέπουμε την φρικαλεότητα σε όλο της το μεγαλείο.

Η αποκρουστική εικόνα όμως δεν σταμάτα εκεί. Επεκτείνεται στην περιθωριοποίηση των ομοφυλόφιλων και την στοχοποίηση όσων αποκλίνουν από τα σεξουαλικά πρότυπα του ετερόφυλου έρωτα και της πυρηνικής οικογένειας- της σημαντικής μονάδας αναπαραγωγής της εργατικής τάξης . Η ομοφοβία και ο σεξισμός, δεν βρίσκονται στη «φύση» των ανθρώπων, παρά καλλιεργούνται συστηματικά από συνειδητές ρητορικές και πολιτικές. Η άρνηση της πλήρους δωρεάν φυλομετάβασης για τους διεμφυλικούς από το δημόσιο σύστημα υγείας, είναι μόνο ένα παράδειγμα. Έπειτα η ψυχιατροποίηση της διαδικασίας, η λογική ότι ο αυτοπροσδιορισμός βρίσκεται στα χέρια της «επιστήμης» αλλά και η μετέπειτα ζωή των ατόμων, τους δημιουργούν δυσκολίες. Οι εκτρώσεις, από την άλλη ,μπορεί βάσει νόμου να είναι δημόσιες, όμως το δικαίωμα της μη συμμετοχής του γιατρού στην έκτρωση για λόγους «συνείδησης», δεν δίνει τον πλήρη έλεγχο του σώματος

της γυναίκας στην ίδια. Όλα αυτά με τον γενικότερο σεξισμό, την ομοφοβία και την τρανσφοβία, δημιουργούν «αποδιοπομπαίους» τράγους ή συντηρούν αναχρονιστικές αντιλήψεις. Τα σχόλια που ακολούθησαν την δολοφονία του Ζακ είναι χαρακτηριστικά.

Η ουσιαστική δωρεάν φυλομετάβαση, οι δημόσιοι παιδικοί σταθμοί για την ανακούφιση της γυναίκας, το να δίνονται οι άδειες εγκυμοσύνης, η απάλειψη των αναχρονιστικών διατάξεων για τις εκτρώσεις, η καταπολέμηση του σεξισμού από το κράτος με συγκεκριμένες νομικές ενέργειες, τα δωρεάν φάρμακα των ορροθελικών, και μια σειρά ακόμα αιτημάτων, απαιτούν ρήξη με τις πιο στρατηγικές επιλογές του εγχώριου κατεστημένου, δηλαδή με τα μνημόνια αλλά και πάλη με την εφεδρεία αυτού του κατεστημένου, την ακροδεξιά. Εμφανίζεται ως ένα ξεκάθαρο ταξικό ζήτημα. Σε καθεστώς επιτροπείας και κρίσης, όλα αυτά πάνε περίπατο, ή καλύτερα όλοι οι δημόσιοι πόροι που τα συντηρούν πηγαίνουν ή θα πάνε στην εξυπηρέτηση των χρεών, την ίδια στιγμή που η ακροδεξιά παραδοκεί στη γωνία.

Η Χρυσή Αυγή πάτησε πάνω στην τυφλή αγανάκτηση των πολιτών και υποσχέθηκε να δώσει πίσω στον Ελληνικό λαό «την χαμένη τιμή». Έφτασε, στις μέρες μας τρίτο κόμμα, παρά τις δολοφονίες, τις κατηγορίες κτλ. Τα αδύναμα κόμματα του αστικού κορμού, της δεξιάς μα και της σοσιαλδημοκρατίας «τρόχισαν» τον λόγο τους και προσαρμόστηκαν πολλές φορές στην ακροδεξιά ατζέντα, μπας και ψαρέψουν σε θολά νερά. Η κοινοβουλευτική αριστερά πάλι, αποδείχτηκε αδύναμη να αποκρούσει, ως τώρα, το τέρας.

Όλα αυτά έχουν σημασία, διότι, ο Εθνικισμός και ο Φασισμός υποτιμούν την γυναικεία υπόσταση, θέλουν «την γυναίκα στο σπίτι», δίχως πρωτοβουλιακό χαρακτήρα και χωρίς να ορίζει την ζωή της. Οι ομοφυλόφιλοι δε, θεωρούνται μιάσματα, «άρρωστοι», προβληματικοί και ανώμαλοι, δίχως δικαιώματα και επιλογές. Πέρα από εφεδρεία (και ο φασισμός καπιταλισμός είναι..) έχουν δικό τους πρόγραμμα. Από την άλλη τα παραδείγματα του σεξιστικού και διχαστικού λόγου, συνεχίζονται από τον Ορμπάν ως και τον Τράμπ, όπως και του νέου συντηρητισμού του Ερντογάν δείχνοντας το αποκρουστικό πρόσωπο ενός διεθνούς καπιταλισμού σε σήψη. Είναι κατανοητό λοιπόν, πως η υπεράσπιση των έμφυλων δικαιωμάτων έρχεται σε σύγκρουση τόσο με τον θεσμικό σεξισμό, την ομοφοβία και την τρανσφοβία, όσο και με τον νεοφιλελευθερισμό, τον συντηρητισμό μα και με την Ακροδεξιά. Κάθε νίκη μας, ένα δικό τους χαντάκιμα.

Είναι εσφαλμένη η αντίληψη, μεγάλης μερίδα της αριστεράς, ότι ο αγώνας των έμφυλων δικαιωμάτων δεν αφορά την αριστερά, αλλά άλλες «συστημικές δυνάμεις». Πως το πεδίο δράσης μας είναι μονάχα ο οικονομισμός. Και είναι εσφαλμένη διότι όλες οι παραχωρήσεις του νεοφιλελευθερισμού στις έμφυλες διεκδικήσεις είναι κατακτήσεις των κινημάτων και των καταπιεσμένων που αγωνίστηκαν για αυτές ενσωματώθηκαν από την αριστερά και ήρθαν μέσα από μεταρρυθμίσεις, στις οποίες η αριστερά πρωτοστάτησε. Στην παραπάνω αντίληψη, λανθάνει ουσιαστικά, η πεποίθηση πως ο νεοφιλελευθερισμός μπορεί να ικανοποιήσει αυτά τα αιτήματα. Μέγα λάθος.

Το ΜέΡΑ25 έχοντας ένα πρόγραμμα υπέρ των πολλών και όχι υπέρ του κεφαλαίου, που διεκδικεί την εξουσία, δεν θα μπορούσε παρά να έχει ένα με ταξική ματιά, για τα έμφυλα δικαιώματα. Και έχουμε. Σήμερα στο περιβάλλον ενός εντατικοποιημένου ταξικού πολέμου υπάρχει η ανάγκη, όσο ποτέ άλλοτε, για έναν φορέα με ρεαλιστικές λύσεις για την ανατροπή της χρεοδουλοπαροικίας ο οποίος κάνει αυτές τις αναγκαίες αυτές συνδέσεις και θέτει τα αναγκαία προχωρήματα για συλλογικές διεκδικήσεις για μια συνολική κοινωνική απελευθέρωση.

του Ρ.Μπελενιώτη

